

Chronika

Latvijas Sarkanā krusta aizgādības pārvalde gada sākumā, aicināja apzināt amerikāņu, angļu un franču joslā esošos latviešu bāreņus. Pilnīgi tas vēl nav paveikts līdz šim laikam. LSK pilnvarotie un aizbildņi tāpēc vēlreiz aicināti steigami iesūtīt ziņas par bāreņiem, minot to uzvārdu un vārdu, kārtu, vecumu, kad zaudēti vecāki, tagadējo dzīves vietu, apģērba un apavu numurus, kā aizbildnībā un aprūpē patlaban atrodas, kādas ir sevišķas vajadzības. Ziņas jāadresē LSK aizgādības priekšam Ād. Sildeim, Auencke 5, München, Kr. Marburg (16). LSK delegācijas pr. ce. Beļģijā E. Valtera norādā, ka no Savienotajām Valstīm tuvākā nākotnē iespējama lielāka palīdzība latviešu bēgļiem Vācijā un jo sevišķi bāreņiem. Līdz šim apzinātiem bāreņiem LSK aizgādības pārvalde izsūtījusi mācību un bilžu grāmatas. Par bāreņiem nometnēs un citur rūpējās arī LSK mātes un bērnu sekcijas. Šīm sekcijām steigami jānoskaidro, vai apkārtnes vācu bērnumos būtu latviešu tautības bērni, ieskaitot arī ārvalstīs dzimušos, kurus latviešu mātes nodrošinātu vācu bērnumos un pārvērstu. Pielietojot šādus gadījumus LSK aizgādības pārvaldei, būs iespējams šos bērnus novietot latviešu bērnumos. Pārvaldei tāpat pielietoti bāreņi, kam nav aizbildņu un apgādnieku, lai tos varētu novietot latviešu ģimenēs. LSK saņemis daudz tautiešu lūgumus nodot viņiem audzināšanā latviešu bērnus, bet līdz šim bērnu pieprasījumu bijis vairāk kā bērnu, kas gaidītu jaunus tēvus un mātes. Par latviešu bāreņu uzņemšanu aizjūras zemēs sākušas interesēties vairākas ārzemju organizācijas. LSK neatbalsta šādu bērnu aizvešanu, jo tad tie būtu pakļauti asimilācijai citās tautās (Ād. Silde). — Par Fišbachas nometnes vecāko locekļu kom. Jēkabs Poruks, par komitejas locekļiem E. Abele, P. Dišlers, E. Freimanis, T. Grinbergs, J. Rūtmanis un H. Smiltiņš. No 1266 balsttiesīgiem viņus vēlēja 862. — Doc. J. Sternberga vadāmā grafiskās mākslas studijā F. Čā mācās 7 audzēkņi, to vidū arī pazīstams Rīgas arhitekts (Ed. Alaiņis). — Eslingenas latviešu teātra viesizrādes Memmingerā Bavārijā vēlējās redzēt tik daudz tautiešu, ka „Pūt, vējiņ!” bija jāatkārto (J. Voltiņš). — Pasdarības ziņā klusajā Marktreivicē Augšpalcā val vienīgo rosinu uzrādā diriģ. R. Mellupa vadītais 20 viru koris. Tas poās koncertam 18. novembrī (V. Zirnītis). — Saziņā ar Anglijas Sarkanā krusta UNHRA pie vairākām slimnīcām angļu joslā iekārtojusi mākslīgo locekļu darbnīcas. Galvenā no tām atrodas Bed-Pirmonā. Darbnīcu produkcijas 50 proc. sadala vācu invalīdiem un 50 proc. pārējo tautību invalīdiem. — DP. Bijušie karagūstekņi — latvieši, kas ieguvuši DP tiesības, protēses var pieprasīt no DP paredzētās kvotes, bet tie, kas šādas tiesības nav ieguvuši,

Biskaps prof. Jāzeps Rancāns — sešdesmitgadnieks

Mūsu dižais valstsvīrs un augstais baznīcas gans — Latvijas Saeimas pēdējais vicepriekšsēdis biskaps Jāzeps Rancāns 25. oktobrī atskatījās uz mūža 60 gadiem. Viņš dzimis 1886. g. zemkopju ģimenē Naurienā pagastā. Pēc izglītības pabeigšanas bijis garīgā semināra profesors Pēterpilī un Krievijas 10. armijas kapellāns pirmā pasaules kara. Aktīvi piedalījies 1917. g. kongresā Rēzeknē, bet no 1919.—1920. g. atradies īpašā misijā pie pāvesta Romā. Par biskapu iecelts 1924. g. Jo īpaši darbojies Latvijas sabiedriskā un politiskā dzīvē, būdams profesors un dekāns Latvijas universitātē, Saeimas deputāts un mūsu pēdējais legāls — 4. Saeimā arī tās vicepriekšsēdis. Okupācijas gados Latvijā viņš bija viens no latviešu pretestības kustības — Latvijas Centrālās padomes radītājiem un vadītājiem. 1944. g. vācu okupācijas varas spiests, kā daudzi no mums, kļuvis trimdinieks un apmeties uz pagaidu dzīvi kapucīnu klostērī Burghauzenā, Bavārijā. Aktīvu darbu mūsu valsts un tautas labā biskaps J. Rancāns atkal uzsācis šogad, apmeklējams vispirms latviešu bēgļus nometnēs Dienvid- un Ziemeļvācijā un tad dodamies uz Itāliju, kur viņš ticis ar pāvestu Piju 12., Franciju un Angliju.

Biskaps J. Rancāns sarakstījis vairākus darbus par Romas katoļu baznīcas īpašiem jautājumiem, Raksti-

jis arī presē, mūsu tagadējās trimdas laikā līdzdarbojoties „Latviešu Vēstnesī”. Septembra beigās, uzturēdamies pie Latvijas pēdējās valdības īpaši pilnvarotā sūtni K. Zariņa Londonā, viņš mums, starp citu, norādīja: „Cipā par dzimtenes atgūšanu ir vienoti visi — zemnieki, strādnieki un visu mūsu zemes politisko novirzienu aizstāvji. Prasības par mūsu valsts atbrīvošanu nedrīkst izstrukt neviena bals. Te visām ideoloģijām ir jānododas kopā. Pirmais un galvenais solis ir dzimtenes atgūšana. Nākamais solis — mūsu dārgās dzimtenes labklājības nodrošināšana. Ja mēs brīvību atgūsim, tad to mums būs devis liels demokratijs — visu tautu brīvības aizstāvētājs. Arī mums ir jāstāv par demokratijs principiem un mūsu valsts jaunūzbuves pamatos jāliek mūsu pašu demokratisks satversme.” Kā jau „Latviešu Vēstnesī” bija atzīmēts, biskaps tālāk norādīja: „Mūsu zemes jaunūzbuves pamatos liekamo mūsu pašu demokratisko satversmi mūsu nākamā likumdošanas iestāde piekāpos tagadējo apstākļu prasībām. Mūsu vecā satversme nosaka, ka ievēlētā Saeima darbojas un ir tiesiska līdz jaunās Saeimas sanāksmāi. Tātad, stingri piemot, tautas priekšā zināmu atbildību nes 1932. g. ievēlētā Saeimas locekļi, lai arī cik maz viņu būtu pāri palicis. Šiem deputātiem sadarbībā ar pastāvošiem politi-

novirzieniem ir jārada kodols, kam jāgādā par valsts aparāta noorganizēšanu un jaunās Saeimas sasaukšanu.”

Mēs — trimdinieki Vācijā, Austrijā, Zviedrijā, Dānijā, Anglijā un daudz citās zemēs novēlam visu cieņamam tautas darbiniekam vēl daudzus ražīgus darba gadus, veselību, izturību un panākumus mūsu valsts likteņa labvēlīgā iznīšanās izkārtosānā. Mēs ticam, ka šos novēlējumu līdz ar mums izsaka arī tā lielā latviešu tautas daļa, kurās balss patlaban nespēj atskanēt un pacelties brīvī cilvēku pasaulē. Visa latviešu tauta, kurai tik daudz zudis un atņemts, biskaps J. Rancāns saskaņā nesavtīgi, pašaielīdzīgu un gudru tautas un valsts interešu reprezentantu, sargu un aizstāvi. Viņam un visiem tiem, kas roku rokā ar latviešu tautas cerību un ilgu izkārtotājiem un īstenotājiem savus spēkus ziedo tautas un valsts labā, mēs dāvjam savu uzticību un lūdzam Visvarēnā atbalstu mūsu kopējai taisnai lietai.

Londonā, 1946. g. oktobrī

E. Z.

Gaida atgriešanos

Biskaps prof. J. Rancāns pēc atgriešanās Parīzē no Londonas devies arī uz Beļģiju un Holandi. Šīs dienas sagaida viņa atgriešanos Vācijā.

— no vācu kvotes. Par privāti — bez UNHRA's vai Anglijas Sarkanā krusta vidutājības pasūtītajām protēzēm no deblokētām summām samaksās Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība, kurai rēķini jānosūtīti: Wittjestr. 8, Detmold, Lippe (21a). — Pēc UNHRA's angļu joslās galvenā štāba norādījuma, Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība līdz ziņas par visiem latviešu tautības bērniem, kas kara laikā un bēgļu gaitās pazaudējuši vecākus un nav adoptēti. Jauzrādā bērnu vārdi, vecums un atrašanās vietas vai arī norādījumi, kur šādi bērni varētu būt aizvesti. — Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība paziņo visiem interesentiem, ka tā ir pilnvarota apliecināt Latvijas pilsoņu dokumentu tulkojumu pareizību un dokumentu īstenumu. — Hamburgas DP universitātes prezidents prof. Fr. Gulbis informē, ka 30. sept. pabeigtajā pirmajā mācības gadā publicēti 9 zinātniski darbi, kas izsūtīti 230 zinātniskām iestādēm, un 34 lekciju koncepti, kas algas nesāņem, līdz šim valdiem un 50 proc. pārējo tautību invalīdiem. — DP. Bijušie karagūstekņi — latvieši, kas ieguvuši DP tiesības, protēses var pieprasīt no DP paredzētās kvotes, bet tie, kas šādas tiesības nav ieguvuši,

— no vācu kvotes. Par privāti — bez UNHRA's vai Anglijas Sarkanā krusta vidutājības pasūtītajām protēzēm no deblokētām summām samaksās Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība, kurai rēķini jānosūtīti: Wittjestr. 8, Detmold, Lippe (21a). — Pēc UNHRA's angļu joslās galvenā štāba norādījuma, Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība līdz ziņas par visiem latviešu tautības bērniem, kas kara laikā un bēgļu gaitās pazaudējuši vecākus un nav adoptēti. Jauzrādā bērnu vārdi, vecums un atrašanās vietas vai arī norādījumi, kur šādi bērni varētu būt aizvesti. — Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība paziņo visiem interesentiem, ka tā ir pilnvarota apliecināt Latvijas pilsoņu dokumentu tulkojumu pareizību un dokumentu īstenumu. — Hamburgas DP universitātes prezidents prof. Fr. Gulbis informē, ka 30. sept. pabeigtajā pirmajā mācības gadā publicēti 9 zinātniski darbi, kas izsūtīti 230 zinātniskām iestādēm, un 34 lekciju koncepti, kas algas nesāņem, līdz šim valdiem un 50 proc. pārējo tautību invalīdiem. — DP. Bijušie karagūstekņi — latvieši, kas ieguvuši DP tiesības, protēses var pieprasīt no DP paredzētās kvotes, bet tie, kas šādas tiesības nav ieguvuši,

— no vācu kvotes. Par privāti — bez UNHRA's vai Anglijas Sarkanā krusta vidutājības pasūtītajām protēzēm no deblokētām summām samaksās Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība, kurai rēķini jānosūtīti: Wittjestr. 8, Detmold, Lippe (21a). — Pēc UNHRA's angļu joslās galvenā štāba norādījuma, Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība līdz ziņas par visiem latviešu tautības bērniem, kas kara laikā un bēgļu gaitās pazaudējuši vecākus un nav adoptēti. Jauzrādā bērnu vārdi, vecums un atrašanās vietas vai arī norādījumi, kur šādi bērni varētu būt aizvesti. — Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība paziņo visiem interesentiem, ka tā ir pilnvarota apliecināt Latvijas pilsoņu dokumentu tulkojumu pareizību un dokumentu īstenumu. — Hamburgas DP universitātes prezidents prof. Fr. Gulbis informē, ka 30. sept. pabeigtajā pirmajā mācības gadā publicēti 9 zinātniski darbi, kas izsūtīti 230 zinātniskām iestādēm, un 34 lekciju koncepti, kas algas nesāņem, līdz šim valdiem un 50 proc. pārējo tautību invalīdiem. — DP. Bijušie karagūstekņi — latvieši, kas ieguvuši DP tiesības, protēses var pieprasīt no DP paredzētās kvotes, bet tie, kas šādas tiesības nav ieguvuši,

— no vācu kvotes. Par privāti — bez UNHRA's vai Anglijas Sarkanā krusta vidutājības pasūtītajām protēzēm no deblokētām summām samaksās Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība, kurai rēķini jānosūtīti: Wittjestr. 8, Detmold, Lippe (21a). — Pēc UNHRA's angļu joslās galvenā štāba norādījuma, Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība līdz ziņas par visiem latviešu tautības bērniem, kas kara laikā un bēgļu gaitās pazaudējuši vecākus un nav adoptēti. Jauzrādā bērnu vārdi, vecums un atrašanās vietas vai arī norādījumi, kur šādi bērni varētu būt aizvesti. — Baltijas centrālās padomes latviešu pārstāvība paziņo visiem interesentiem, ka tā ir pilnvarota apliecināt Latvijas pilsoņu dokumentu tulkojumu pareizību un dokumentu īstenumu. — Hamburgas DP universitātes prezidents prof. Fr. Gulbis informē, ka 30. sept. pabeigtajā pirmajā mācības gadā publicēti 9 zinātniski darbi, kas izsūtīti 230 zinātniskām iestādēm, un 34 lekciju koncepti, kas algas nesāņem, līdz šim valdiem un 50 proc. pārējo tautību invalīdiem. — DP. Bijušie karagūstekņi — latvieši, kas ieguvuši DP tiesības, protēses var pieprasīt no DP paredzētās kvotes, bet tie, kas šādas tiesības nav ieguvuši,

mā nonākušie ārpus nometnēm, no nometnēm izraidītie un tie, kurus nometnēs nevar uzņemt. Kopu locekļiem jāpūlejas par celotājiem. Lai tikai padomājam, cik daudz mēs varam palīdzēt, pabarotot vienu izsalkušu un dodot naktsmājas tam, kam tādu nav. Vai šodien mums ir mazums tādu, kas vakara mīksti krēslā pēti svešus uzrakstus uz krustcelēm un nezina, kur palikt pa nakti? Ja mums nometnēs būtu izveidota tāds kristīgās palīdzības tīkls, tad ikviens mūsu ceļnieks, lasijis informāciju presē, būtu drošs un zinātu, kur meklēt patvērumu. — Romas katoļu baznīcas Liepājas biskaps A. Urbšs 7. okt. agrā rītā „Arīstingās „Crescentiaheim” kapellā, piedaloties prelātam A. Novickim un vēl 5 latviešu garīdzniekiem, ievēda mūķieņu kārtā 8 latviešu jaunavas. Par mūķiņiem kļuva Tekla Zepa, Veronika Stukasāne, Vanda Ropke, Eleonora Marcinkeviča, Katrīna Sproģe, Veronika Krastīna, Juliāna Roķe un Palmira Liebārde, kas tagad saucas savos jaunos mūķieņu vārdos. Viņas gatavojas darba laukam Latvijā, kad mēs vīst tur atgriešanos. 8. okt. Altētingā 25. g. darba posmā atzīmēja Skaistkalnes Sv. Krusta mūķieņu klostera priekšniece Laurentija, kurai liel nopelni Skaistkalnes sieviešu klostera noorganizēšanā un bērnu pārvērsmes ierīkošanā. — Romas katoļu baznīcas biskaps prof. B. Sioškāns, kas tagad uzturas franču joslā, oktobra sākumā devies uz Romu. Pāvesta nacionālais delegāts Vācijā un Austrijā prof. Dr. P. Laurinovičs delegācijas sekretāra dek. D. Mūrnika pavadībā atrodas vizitācijas braucienā pa latviešu nometnēm angļu joslā („Latgola” Neitēngā). — Stokholmā tuvākā laikā zināks latviešu ev-lut. baznīcas pārvaldes izdodamā saistnā dziesmugrāmata latviešiem svešumā. Ap 230 dziesmu prāv. A. Grosbacha, prāv. O. Sakarna, māc. R. Zariņa u. c. vadāmā komisija izraudzīja no līdzšinējās dziesmugrāmatas, vairākām labojot redakciju, bet jaunās oriģināldziesmas tieši šim izdevumam devuši Veronika Strēlerte, Lija Kronberga un Andrejs Egliņš. Dziesmugrāmā būs arī daži zviedru korāļi, kas būtu paturami latviešu dievkalpojuma. Vācijas latviešu vajadzībām YMCA pasūtīja 5000 eksemplāru. Ar sūtni K. Zariņu vīdūtājību no Anglijas baznīcas dziesmugrāmatas izdošanai saņemts 1500 angļu mārciņu („Jūrmalas Vēstis” Grosenbrodē).

18 igauņiem jāatstāj ASV

Vašingtonā, 17. okt. (AP). — Tieslietu ministrija paziņo, ka 18 igauņiem, kas mazās laivās no Zviedrijas atbraukuši līdz Miāmiņai, Floridā, pavēlēts atstāt ASV, jo viņiem nav vīzu un imigrācijas kvote igauņiem ir izsmelta. Šie igauņi Floridā nokļuva 3. augustā. Vēl nav izlemts, kā un kad viņus deportēs. Piedāvājumu apņemties Venecuēlā viņi noraidījuši.

New York Herald Tribune, Paris

Veronika Strēlerte

Tur

Reiz vaicāji tai rītā mīļmāiņai: Kad, veļu plāvā satiksmies klusi, kā tevi pazīstu starp citām ēnām?

Tu teicu: Atceries, es būšu tā, kas nestēģdamās, gurdēm soliem lē. Tev pašam garām, seju aizsegusi. Jām.

Andrija Egliņš

Vecā gada vakars

(Beigas)

Man ir valūta, mārciņas, dolāri, glūži par vēlu taču es neesmu septīto gadu birģermeistars. Un man ir laiva, skaista motorlaiva... man ir arī sakari... Kundze, patiesi, man neļik vaits šai krastā. Un otrā pusē klimats esot daudz veselīgāks.

„Tas ir nēlābs fokstrots, ko es dzirdu. Sameklējet vaissi.”

„Vīns vai angļu?”

„Angļu.”

„Klausos, angļu,” rātni atbildēja birģermeistars un nolēca ierēlību galvu pie radioaparāta, bet, kad Rozīnes kundze gribēja iet, viņš notvēra to pie rokas.

„Uzmanību,” teica kundze, „jūs ieraudzis sekretāru.”

„Ak, tas dūskulēns! Lai viņa iet! Es vaiss negribu par viņu nekā dzirdēt!”

„Jūs ātri maināties, birģermeistars.”

„Tas atkarējas no partnera. Bet

es jums apgalvoju, šī Silvestra nakts nebūsim mums abiem gluži lieldienīši.”

„To es zinu.”

„To dzirdēdams, birģermeistars sagrāba Rozīni pavisam cieši.

Bargi mātā kundze saustījās uz rakstāmgalda kādu aukstu priekšmetu un pielika birģermeistaram pie pieras.

„Atvēsinieties. Jūsu pierē ir kā uguns.”

„Vienu skūpstul!”

„Pusnakti! Gaidiet man šei Es tūlīt nāksu.”

„Labi, un tad — kaut vai pāri Reinai.”

Ar veiklu kustību Rozīnes kundze izvīdās no birģermeistara ciešajiem skāvieniem un izsteidzās no kabīneta.

Pa tam vaļrums viesu pulcējās kamīna istabā. Bija sanēsti trauki ar šampanieti ledū un ar ūdeni — lai mas liesanai. Romāns Varošs, stipri grīlodamies, ar glāzi rokā pūlējās teikt runu:

„No svina lej lodes un lej laimes. Dāz pat domā izlēt abas vienā lējienā. Bet laimīgs svins vēl nav svina laime un dabūt laimīgu lodi reizēm labāk, nekā cerēt laimi no lodēm... un tā kā Silvestris ir nevis dīniskāis pēdīgums, bet pēdīgā dīniskība, tad pieliesim kausus, kamēr šai krastā vēl kausos dīniskāis, no krastisim pagājības piļu pilsīgo pagājību un ar sveicināša šampanieša

šampanizēto sveicienu ienīraim jaunās valstības valstiskā jaunumā, sveikdami mierīgās dzīves dzīvīgo mieru. Silvestris, mūsu vadonis, lai dzīvo!”

„Lai dzīvo vadonis!” sauca viesi un viesiņas.

Pulkstenā rādījās tuvojās divpadsmitiem. Uz kalminīstības sliekšņa parādījās Rozīne. Viņas mati bija drusku pajukuši, lūpas cieti saknibētas. Dāmas divdomīgi sasmaidījās. Sekretāre savilcās savā krēslā kā zebiekste lēcienam.

Rozīnes kundze notvēra savu vīru pie pudelem.

„Viss gatavs, nāc.”

„Pagaidisim šampanieti, vēl piecas minūtes.”

„Romān! Es gaidīšu tieši trīs minūtes. Tad es brauksu viena pati vai kopā ar...” Viņas acis nozibēja tik spīvi, ka Romāns nekād nebija redzējies. Pārsteigta viņš pameta pudeles. Rozīne apsvēdās un nozuda.

„Maestro, laiks ķerties pie šampanieša,” aicināja kareivīgā uniforma, „kamēr atknībināsim stieples, būs divpadsmit klāt.”

„Vienu mirkli, man padomā kas speciāls!” sauca meistars, iztukšoja glāzi, palocījās pret viesiem, paklupa uz visām četrām, mudīgi uzlējās atkal kājās, nozagājās un, plati atspēris durvis, atsīdāmies pret abām sten-

derēm, izstiepuloja gaiteni, kur ar skaļu brīkstī legāzās tualetes istabā.

Smieklis pārkonis satricināja zālī.

Svābi tik ļautri nebija ilgi smējusies. „Pīlha gan lielais parizietis!” nīcīgi sacīja kareivīgā uniforma.

„Šie ziemeļnieki nekā nespēj turēt,” šupstēja „NSV” priekšnieks.

„Pieliesim viņu līdz nesamaņai un uzvilksim ūsas ar apsvīlīnātu korķi!” aicināja citi.

„Man liekas, šonakt viņš iemantos ko vairāk nekā ūsas,” smējās ostas komandants.

„Kur birģermeistars?” kāds jautāja.

„Netraucēsim viņu,” teica ostas komandants, zīmīgi piemēdzis aci.

„Tā vienmēr iet šiem ziemeļu smūkiem, Svābijs viņus pārma.”

„Vecie zēni! Pie šampanieša!”

Rozīnes kundze sēdēja japāņu paviljonā nelielā laivīnā, kas bija pīlha mantā. Nervozā un tramīgi viņa klausījās kņadā un smieklos, kas plūda ārpus no villas. Tad strauji un noteikti satvēra alfu.

„Rozīne, kur tu esi?” tumsā atskanēja Romāna Varoša balss un uzliesmoja šķiltavas.

„Se! Se!” skaļi tūkstēja Rozīne, redzēdama, ka Romāns ielec blakus stāvošajā motorlaivā.

Atskanēja daži metāliski krekšķi, un gleznotais velkīl pārkāpa laivā pie sievas.

„Drošs paliek drošs, samaitāju motoru,” viņš teica un pasniecā sievai kādu lielu priekšmetu.

„Tur!”

„Kas tas?”

„Mūsu glezna. Es taču to nepamētišu neļēm. Bez tam tā ir tik skaistā ierāmēta.”

Viņš spēcīgi atgrūdās no laipas, un laiva ieslidēja tālu Reinā.

Vīlā atskanēja skaļa šampanieša korķu zalve, „Hoch! Heil!” saucieni, smieklis un gaviļu brāzmiens. Tad dziedāja: „Deutschland, Deutschland über alles!”

„Laid mani pie ariem. Klusu,” teica Romāns un spēcīgiem vēzieniem pātrieca vieglo laivīņu Svīces krastā.

„Kur Rozīnes kundze?” jautāja birģermeistars, ieskrējis kamīna istabā.

Nekausīgs smieklis jonijs bija atbilde.

„Draudzīn, kas tad tevi tā apzīmēja?” smējās ostas komandants locdāmies.

Birģermeistars nespātrnē ispiēto rokas.

Zālē iestēdās istabene.

„Birģermeistara kungs!” viņa sauca gluži bez elpas, „laivu paviljons ulausts un mazā laiva aizbraukta.”

Birģermeistars sagrīboja. Acis, kas ierīcās pīlha tā kastāpi, atpogu-

lojās galējs stulbums.

Uniformētā sekretāre piecīša viņa sejai spoguļi.

Uz birģermeistara pīlhas bija skaidri nospēsts alimoga — valsts ērglis ar kāskrustu nagos, ko tautā mēdza saukāt par „Apstogeli.”